

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7544/2024-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužiteljice Martine Maretić iz Zagreba, Srednjaci 17, OIB: 78157253954, koju zastupa punomoćnik Marko Križanec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu KRIŽANEC, CAR PAVLIC & POPARIĆ j.t.d. u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koje zastupa punomoćnica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 21. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lucije Car Pavlic - odvjetnice te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj: 9012261211, potpisanog/sklopljenog 02. veljače 2007. godine, od strane tuženika, kao kreditora, tužiteljice kao korisnika kredita, te Jasne Grubišić, Zrinke Kralj i Darka Vinkovića, kao založnih dužnika, solemniziranog dana 09. veljače 2007. godine, od strane Ivana Parlova, Javnog bilježnika iz Zagreba, pod posl. brojem: OU-99/2007, kojom je određeno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., 10000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732 da tužiteljici Martini Maretić, Zagreb, Srednjaci 17, OIB 78157253954 isplati iznos od 263,62 eur sa zateznim kamatama tekućim od 27. veljače 2007. do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.

do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., 10000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732 naknaditi tužiteljici Martini Maretić, Zagreb, Srednjaci 17, OIB 78157253954 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.267,14 eur sa zateznim kamatama od 28. svibnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su dana 2. veljače 2007. tuženik, kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita te Jasna Grubišić, Zrinka Kralj i Darko Vinković, kao založni dužnici sklopili Ugovor o kreditu broj: 9012261211, koji je dana 9. veljače 2007. solemniziran od strane Ivana Parlova, Javnog bilježnika iz Zagreba, pod posl. brojem: OU-99/2007, da se sukladno odredbi čl. 12.3. Ugovora o kreditu korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna, da je tužiteljici dana 26. veljače 2007. naplaćena, imajući u vidu gornje odredbe Ugovora o kreditu, jednokratna naknada za obradu zahtjeva po kreditu u iznosu od 263,62 eur (1.986,28 kn), da je ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a tužiteljica ni na koji način nije bila u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, da je tuženik odredio plaćanje naknade i troškova temeljem koje je naplatio i navedenu jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva po kreditu, a iz navedenih odredbi Ugovora o kreditu nije vidljivo koje će to naknade i troškove tužiteljica biti dužna platiti, na što se navedene naknade odnose, od kojih se to troškova sastoje iste naknade, pa da se dakle radi o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe. Slijedom navedenog, tužiteljica zahtjeva utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 12.3. Ugovora o kreditu, potražuje od tuženika povrat isplaćene jednokratne naknade za obradu kredita u iznosu od 263,62 eur, sa zateznim kamatama od dana 27. veljače 2007. godine do isplate te naknadu troška parničnog postupka sa zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana, da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača, da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije, da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017. propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju, da predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe, da sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao, da je iznos naknade fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, da u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika, da je predmetna odredba sastavljena na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu te da je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke te da je prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za predmetnu odredbu. Tuženik ističe prigovor zastare, predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te naložiti tuženiku da naknadi tužitelju trošak parničnog postupka.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu broj: 9012261211 (list 7-11 spisa, list 146-151 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 7-30 spisa), otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope (list 31-37 spisa), Opće uvjete poslovanja s građanima (list 47-53 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu broj: 9012261211 od 2. veljače 2007. kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita, te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog temeljem te odredbe.

6. Uvidom u ugovor o kreditu broj: 9012261211 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita dana 2. veljače 2007.

u iznosu od 88.000,00 CHF (čl.1.), s namjenom za kupnju stambenog objekta (čl.2.), da je čl. 12.3. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istodobno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna te da je ugovor solemniziran po javnom bilježniku Ivanu Parlovu pod brojem OU-99/2007 dana 9. veljače 2007.

7. Tužiteljica je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, navela da joj je krediti trebao za rješavanje stambenog pitanja, kada su ugovori bili gotovi da su je zvali iz banke da dođe po ugovore i odnese ih na solemnizaciju kojom prilikom je pročitala ugovor i pitala za naknadu jer joj nije bilo jasno zašto mora platiti i naknadu i solemnizaciju, a što joj u banci nisu znali objasniti, da su joj u banci rekli da mora platiti naknadu ili neće dobiti kredit, da nije mogla pregovarati o nekim dijelovima ugovora i da nije imala utjecaj na sadržaj ugovora te da joj banka nije uručila nikakve brošure.

8. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je tužiteljica kao korisnik kredita imala status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

9. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

9.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

9.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. ZZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

10. Iz dijela sporne odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istodobno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.

10.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

10.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 12.3. predmetnog ugovora u navedenom dijelu određena odnosno određiva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi. Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

10.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl. 12.3. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužiteljica, kao potrošač, dovedena u neravnomerni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužiteljica mogla znati samo da je dužna platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogla ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužna naknadu platiti. Vezano za navode tuženika da je plaćanje naknade propisano tuženikovim općim aktima valja istaknuti da iz ugovora o kreditu ne proizlazi da bi tužiteljici prilikom sklapanja istog bili uručeni opći akti tuženika ali i da na temelju istih tužiteljica kao potrošač nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

10.4. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužiteljici kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužiteljici.

10.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljicom u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ju je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njezine obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužiteljici nerazumljiva.

Dakle, tužiteljici su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za nju iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužiteljica samo općenito znala da je dužna platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao korisnika kredita.

11. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba nije određena niti odrediva to je ista u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništava. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu prednika tužiteljice kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZPP-a.

11.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 12.3. Ugovora o kreditu, kako je to navedeno u točki I izreke presude, valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZPP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da među strankama nije sporno da je naknada plaćena u iznosu od 263,62 eur dok iz knjigovodstvene kartice proizlazi da je iznos od 1.986,28 kn, što prema fiksnom tečaju iznosu 263,62 eur, naplaćen 26. veljače 2007.

14. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

14.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe o naknadi, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

15. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužiteljici vratiti sve što je stekao temeljem djelomično ništete odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

15.1. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 263,62 eur sa zateznim kamatama od 26. veljače 2007. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

16. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

16.1. Tužiteljici je trošak postupka odmjeren prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 6. lipnja 2025. u iznosu od 200,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 4. ožujka 2006. i dana 21. travnja 2006. u iznosu od po 200,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eur (tbr.9.tč.3. OT), trošak sastava zahtjeva za dostavu dokumentacije u iznosu od 50,00 eur (tbr.8.tč.4.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 1.187,50 eur.

Tužiteljici je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 53,09 eur.

Slijedom navedenog tužiteljici je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 1.267,14 eur.

16.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

16.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III izreke presude.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 58,09 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-30888-b246c**

Kontrolni broj: **04303-c91dd-0fbf2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.